

POSTANOWIENIE

Dnia 3 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

w sprawie **S. W.**

skazanego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 3 września 2015 r.

zażalenia skazanego S. W.

na zarządzenie Zastępcy Przewodniczącej IV Wydziału Karno – Odwoławczego
Sądu Okręgowego w P. z dnia 12 czerwca 2015 r. o odmowie przyjęcia kasacji,

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 10 grudnia 2014 r., Sąd Okręgowy utrzymał w mocy wyrok Sądu z dnia 26 maja 2014 r., skazujący S. W. za przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., popełnione w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k. na karę 4 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności, uznając wniesioną przez obrońcę oskarżonego apelację za oczywiście bezzasadną.

Oskarżony nie był obecny na rozprawie apelacyjnej, został o niej zawiadomiony w trybie art. 133 § 2 k.p.k., bowiem mimo podwójnego awizowania nie odebrał zawiadomienia wysłanego na jedyny funkcjonujący w tym postępowaniu adres oskarżonego.

Na rozprawie był obecny obrońca oskarżonego, który w dniu 15 grudnia 2014 r. złożył wniosek o doręczenie mu wspomnianego wyroku z uzasadnieniem. Obrońca następnie poinformował Sąd, że próbował skontaktować się z oskarżonym

i przekazać mu odpis wyroku, ale nie było to skuteczne, wobec niemożności skontaktowania się z nim.

W dniu 17 kwietnia 2015 r. do Sądu Okręgowego wpłynął wniosek samego skazanego z dnia 7 kwietnia 2015 r. o przesłanie mu wyroku wraz z uzasadnieniem.

Zarządzeniem z dnia 29 kwietnia 2015 r. Przewodnicząca Wydziału IV Karno – Odwoławczego :

1. potraktowała to pismo skazanego jako wniosek o przywrócenia terminu do wniesienia kasacji;
2. na podstawie art. 120 § 1 k.p.k. wezwała skazanego do uzupełnienia braków formalnych tego jego wniosku poprzez przedstawienie z jakich powodów niezależnych od niego, nie dotrzymał on terminu do wniesienia kasacji, który upłynął dnia 23 lutego 2015 r. oraz kiedy powody te ustały i to w terminie 7 dni od otrzymania pisma pod rygorem uznania wniosku o przywrócenie terminu za bezskuteczny.

Pismo wzywające do usunięcia braków skazany, przebywający wówczas w Zakładzie Karnym w G., otrzymał w dniu 11 maja 2015 r.

W dniu 29 maja 2015 r. do Sądu Okręgowego wpłynęło pismo sporządzone i podpisane przez skazanego nazwane „kasacją”, a także dwa wnioski skazanego: o przywrócenie terminu do złożenia kasacji oraz o ustanowienie adwokata z urzędu celem sporządzenia kasacji.

Zaskarżonym zarządzeniem z dnia 12 czerwca 2015 r., Zastępca Przewodniczącej Wydziału IV Karno – Odwoławczego Sądu Okręgowego w P.:

1. na podstawie art. 120 § 2 k.p.k. uznała wniosek skazanego S. W. z dnia 7 kwietnia 2015 r. o przywrócenie terminu do wniesienia kasacji od wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 10 grudnia 2014 r., za bezskuteczny;
2. na podstawie art. 530 § 2 k.p.k., art. 524 § 1 k.p.k. i art. 523 § 2 k.p.k. odmówiła przyjęcia kasacji własnej skazanego S. W. z dnia 15 maja 2015 r. od wskazanego powyżej wyroku – albowiem została wniesiona po terminie.

Zażalenie na to zarządzenie sporządził i wniósł osobiście skazany.

Podniósł w nim, że wszystkie „pisma składał w terminie”, wnioski złożył w dniu 15 maja 2015 r., a administracja Zakładu Karnego nie wysłała tych pism

przetrzymując je z powodu własnej frustracji. Następnie przedstawił własną sytuację osobistą, ocenił zapadły w jego sprawie skazujący wyrok jako niesłuszny i wyraził pogląd, że „jak on mógłby zaniedbać tak ważnej sprawy, przecież tu tworzą się jego losy”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie jest w sposób oczywisty bezzasadne.

Zaskarżone nim zarządzenie wydano w oparciu o obowiązujące – wskazane w jego podstawie prawnej - przepisy karnej ustawy procesowej.

W zaistniałej sytuacji procesowej, kiedy to zaskarżone zarządzenie wydano w bezpośrednim następstwie działań procesowych dotyczących złożonego – z niewątpliwym procesowym spóźnieniem – przez skazanego wniosku o doręczenie mu wyroku sądu odwoławczego z uzasadnieniem, należało w pierwszej kolejności ocenić poprawność podejmowanych względem tegoż jego wniosku działań procesowych. Tym bardziej, że skazany nie mógł ich bezpośrednio zakwestionować.

Nie ulega wątpliwości, że skazany wezwanie do usunięcia braku pierwotnego wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia kasacji otrzymał w dniu 11 maja 2015 r. Natomiast pismo w którym podał powody nie dochowania terminu do złożenia kasacji przedłożył w administracji Zakładu Karnego w G. w dniu 25 maja 2015 r., a więc ewidentnie po upływie siedmiodniowego terminu w ciągu, którego mógł usunąć ten brak wniosku o przywrócenie terminu. Twierdzenia skazanego zawarte w zażaleniu, że przedłożył w terminie pismo wyjaśniające powody niedochowania terminu do wniesienia kasacji, bo złożył je w dniu 15 maja 2015 r., a administracja Zakładu Karnego „odbijając frustrację na skazanych” przetrzymała to jego pismo i wysłała je dopiero 25 maja 2015 r. jest całkowicie dowolne (bo niczym, oprócz twierdzeń samego zainteresowanego, nie poparte) i w świetle wniosków płynących z doświadczenia życiowego zupełnie niewiarygodne. Skazany nie przedstawił bowiem na okoliczność prawdziwości tych swoich twierdzeń żadnej takiej okoliczności, która by je przynajmniej uprawdopodobniała. To, że w tych to pismach wskazał 15 maja 2015 r. jako datę ich sporządzenia nie jest tego rodzaju okolicznością, skoro niewątpliwie jest to, że świadomy upływu terminu datę tą mógł określać dowolnie, a przy tym tak, by potwierdzała terminowość dokonanych przez

niego czynności. Zauważyć w tym miejscu należy, iż twierdzeniom skazanego o przetrzymywaniu przez administrację korespondencji przeczą zapisy widniejące na sporządzonym przez niego osobiście wniosku z dnia 13 kwietnia 2015 r., na którego kopercie widnieje potwierdzenie administracji Zakładu Karnego o tym, że został tam złożony dzień później. Podobne wnioski o niezwłocznym zwrocie poświadczeń odbioru kierowanych do skazanego, czy Dyrektora Zakładu Karnego przesyłek można też wyciągnąć z analizy widniejących na nich dat dokonania czynności doręczenia tych przesyłek i zwrotu potwierdzenia tej czynności do sądu.

W tym stanie sprawy nie znajdując żadnych powodów do podważenia słuszności zaskarżonego zarządzenia – należało postanowić jak wyżej.